

А възъ тебъ, а възъ тебъ, прикованъ и въ гърдитѣ
прободенъ,
гърчи станъ и ридай моя роденъ народъ.
И рѣкитѣ кипятъ отъ сълзи и отъ кръвь и разсѣченъ
е свода
и обагрень е съ кръвь разжарения свода.

Ти нашъ кръвенъ баща, нашъ народъ, леле старъ
непокоренъ бунтовникъ!
Не издъхай душа, не отпушай ти стара, стоманена
плътъ!
Твойтѣ вѣрни чада, запоени съсь слънце, съсь
кръвъ и отрова
помнятъ своята клетва и своята ранна обречена
смъртъ!

И презъ страшни гори, презъ зори, презъ огньове
и камъни
тѣ ще стигнатъ, ще найдатъ вълшебната жива вода.
Нека вий, нека съска и бълва стоглавата ламя —
тѣ прииждатъ единъ подиръ другъ съсь заветния
викъ: свобода!

Ти нашъ кръвенъ баща, нашъ народъ, леле старъ,
непокоренъ бунтовникъ!
Не издъхай душа, не отпушай ти стара, стоманена
плътъ!
Твойтѣ вѣрни чада, запоени съсь слънце, съсь
кръвъ и отрова
помнятъ своята клетва и своята ранна обречена
смъртъ!